

A
Júlia legszebb
története
Világszerte Nr. 1

Maureen Child
Elcsábít a feleségem!

Maureen Child
A motor lelke

Maureen Child
Nehéz terep

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maureen Child, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Tempting Mrs Reilly* (Harlequin, Silhouette Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: G. Korda Edit

© Maureen Child, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *Whatever Reilly Wants...* (Harlequin, Silhouette Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: G. Korda Edit

© Maureen Child, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

Eredeti címe: *The Last Reilly Standing* (Harlequin, Silhouette Desire)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: G. Korda Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 41. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-540-830-6

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maureen Child

Elcsábít a feleségem!

1. FEJEZET

– Tízezer dollár már elég szép summa!

Brian Reilly a sörösüvegért nyúlt, majd kényelmesen hátradőlt a piros műanyag fotelban.

– Ne örülj korán! – figyelmeztette egyik fivére, Aidan, és jókora adag burgonyaszirmot tömött a szájába. – Ne felejtse, nem mind lesz a tiéd!

– Úgy van – helyeselt Connor. – Testvériesen elosztjuk.

– Feltéve persze, ha elfogadod a feltételeimet – fűzte hozzá kuncogva Liam.

– Tisztában vagyok veled, hogy ez a pénz titeket ugyanúgy megillet, mint engem – nézett Brian szeretettel a testvéreire, miközben az járt a fejében, hogy a bátyja, Liam, tiszteletes létére milyen otthonosan mozog ebben a félhomályos, dohányfüstködbe burkolózó bárban. De hát ez nem is csoda, hiszen az ő ereiben is a Reillyk vére csörgedezik!

Brian most másik két testvére felé fordult. Mintha magát látta volna duplán a tükörben. Ők hárman úgy hasonlítanak egymásra, mint a tyúktojások! De hát ez nem is csoda, hiszen ikrek! Aidan, ő maga és Connor – szüleik ábécésorrendben nevezték el őket, ahogy egymás után a világra jöttek – mindig is összetartó, jó testvérek voltak.

Annakidején még a hadseregbe is együtt léptek be, és mindegyikük egyformán, bölcs beletörődéssel tűrte az újoncképzés gyötrelmeit. Mindig segítették egymást, összetartottak jóban-rosszban.

A testvérek ezúttal azért gyűltek össze, hogy megbeszéljék a váratlanul rájuk szakadt örökség, a tízezer dollár sorsát.

Nagy-nagybátyjuk – az édesapjuk nagybátyja –, Patrick meghalt, és mivel nem volt családja, tízezer dollárt hagyott rájuk, a hármas ikrekre.

– Szerintem osszuk négy részre – nézett Connor a bátyjukra, a náluk három évvel idősebb Liamre. – Így lenne igazságos...

– Legszívesebben köszönettel visszautasítanám – szólta a tisztelendő úr –, de mivel a templomunk sürgősen új tetőre szorul, kénytelen vagyok elfogadni a nagylelkű felajánlásokat. Nem szeretném, ha egy nagyobb vihar alkalmával a hívek nyakába szakadna az esővíz.

– Kétezer-ötszáz dollárral nem mész sokra – közölte Aidan. – Szerintem annyiból nem lesz új teteje a templomodnak.

– Ezzel én is tisztában vagyok – bólintott Liam. – Épp ezért azt találtam ki, hogy köthetnénk egy fogadást. Aki veszít, az lemondana a részéről. A tízezer dollár negyedével ugyanis ti sem juttok messzire...

Brian mindig is izgatták a fogadások, bármi legyen is a tét. Mind a négyen egyértelműen szerették a kihívásokat, különösen ha egymással kellett versengeniük.

– Miféle fogadásra gondolsz? – kérdezte gyanakodva Brian.

Liam szája fülig szaladt.

– Mi van? Csak nem szállt inadba a bátorság, öcskös?

– Kizártnak tartom – vágta rá a testvére helyett Aidan. – Az a nap, amikor egy Reilly visszaretten bármilyen kihívástól, az...

– ...az a koporsóba tétele napja! – fejezte be a családban szállóigeként emlegetett mondatot Connor. – Most pedig bökd ki végre, mit forgatsz a fejedben, Liam!

A legidősebb Reilly sarj elgondolkozva nézett körül.

– Fiúk, ti mindig kötelességtudóak voltatok, és ha kell, képesek vagytok áldozatot is hozni a cél elérése érdekében, igaz?

Brian még mindig gyanakodva nézett rá, de azért bólogatott.

– Természetesen! Elvégre mindhárman katonák vagyunk. Ami nem jelent mást, mint a kötelességek teljesítését és áldozatvállalást.

Connor és Aidan buzgón helyeselt.

– Valóban? – Liam hátradőlt, és tekintetét végigjáratta mindhárom öccsén. – Akkor itt a legjobb alkalom, hogy mindezt bebizonyítsátok.

– Nem ártana, ha végre bővebben is kifejtened, mi jár a fejedben! – szóltak rá szinte egyszerre a hármas ikrek.

– Elismerem, hogy a seregben maradéktalanul helytálltok, kifogástalanul teljesítitek kötelességeiteket. Csak a jó ég tudja, hányszor imádkoztam értetek... De most valami egészen másról, sokkal nehezebb dologról van szó.

– Az nem létezik! A katonaeletről nincs semmi, ami nehezebb lenne.

Connor ivott egy korty sört.

– Bármit is agyaltál ki, mi teljesítjük – jelentette ki határozottan Aidan.

– Abban biztos lehetsz – csatlakozott Brian is.

– Örömmel hallom. – Liam az asztalra könyökölt, s egyik Reilly fivéréről a másikra nézett. Aztán halkán, tagoltan közölte: – A fogadásnak semmi köze a bátorságotokhoz. – Hatásszünetet tartott, majd folytatta: – Arról van szó, hogy kilencven napig tartózkodnotok kell a szextől.

Olyan csend támadt, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett.

– Ezt meg hogy képzeled?

Connor segélykérő pillantást vetett ikertestvéire.

– Kilencven nap az három hónap! – kiáltotta hitetlenkedve Aidan. – Kizárt dolog, hogy ennyi ideig...

– Való igaz – nevetett Liam. – Csak három hónap! Ennyi időt igazán ki lehet bírni szex nélkül! Én például egész életemre lemondtam róla.

– Képtelenség – rázta a fejét Connor.

– Mi van veletek? – nézett végig rajtuk kihívóan Liam. – Tele lett a gatyátok? Annyira bejiedtetek, hogy meg sem meritek próbálni?

– Nem arról van szó, hogy nem merjük, hanem arról, hogy nem is akarjuk! – fakadt ki Aidan.

– Három végtelenül hosszú hónap szex nélkül? Lehetetlenség! Ezt nem kívánhatod tőlünk – nézett Brian szemrehányóan a bátyjára.

– Rendben, hagyjuk az egészséget! – Liam belekortyolt a sörébe. – Úgy látszik, túl sokat kérek tőletek, ekkora áldozatot már nem vagytok képesek meghozni... Hozzászoktatok, hogy amióta az eszeteket tudjátok, üldöznek benneteket a nők. Belátom, nem bírnátok ki még egy hónapot sem, nemhogy hármat.

– Egy szóval sem mondtuk, hogy nem lennénk képesek teljesíteni ezt a lehetetlen feladatot! Persze csak ha akarnánk! – morogta Connor.

– Ha akarnánk... – ismételte gondterhelten Aidan.

– De nem akarjátok, mert nem tudtok lemondani egyetlen földi élvezetről sem, még ilyen rövid időre sem. Ezek szerint egy egyszerű papban több elszántság és erő lakozik, mint három katonában együttvéve.

Ez hatott. A hármas ikrek – talán büszkeségből, vagy csak azért, nehogy a bátyjuknak legyen igaza – egyszerre bólintottak rá életük legrázósabb kihívására. Fogadalmat tettek, hogy kilencven napig nem engednek magukhoz közel egyetlen nőnemű lényt sem.

Brian nem sokkal később már maga sem értette, hogyan mehettek bele egy ilyen kegyetlen játékba. Azon törte a fejét, vajon Liam miért épp a papi hivatást választotta... Miért nem kereskedőnek állt? Például autókereskedőnek... Az jobban illene hozzá. Az ő beszélőkéjével egy roncsról is bebizonyítaná, hogy az valójában csodálatos luxusjárgány.

– Kilencven nap szex nélkül – suttozta, és ideges pillantásokat vetett fivéire.

Connor és Aidan sem tűnt túl lelkesnek, de abban egyetértettek, hogy már nincs visszaút. Meg kell nyerniük a fogadást, hacsak nem akarnak a bátyjuk előtt gyengének mutatkozni.

– Aki veszít, az természetesen lemond a kétezzer-ötszáz dollárjáról a javamra – közölte Liam. – Ha pedig mind a hárman veszítetek, akkor az egyházközségem szép kis summát kap templomunk felújítására.

– Nem fogunk veszíteni! – vágta rá ellentmondást nem tűrő hangon Brian, pedig meglehetősen

kétségbeejtőnek találta a helyzetet.

Igencsak távol állt tőle a szerzetesi élet, különösen három hónapig. Viszont egy Reilly fiú, akármilyen lehetetlenséget kívánnak is tőle, mindig győz.

– Ennek igazán örülök – szólt Liam. – De azért jól teszitek, ha felkészültök minden eshetőségre. Még arra is, hogy esetleg alulmaradtok... Számolnotok kell a büntetéssel is, hogy...

– Miféle büntetéssel? – vágott a szavába felháborodottan Brian.

Liam csak nevetett.

– Egyáltalán honnan jött ez az őrült gondolatod? – firtatta Connor.

– Sokat törhetted a fejed, míg kiagyaltad – jegyezte meg Aidan mogorván.

– A szükség nagy úr! – Liam még mindig mosolygott. – Ha nem szerzek valahonnan pénzt, tönkremegy a templomunk.

– Valld be férfiasan, itt nemcsak a tetőről van szó, hanem arról is, hogy örömet okoz neked, ha kínozhatsz bennünket.

– Hát igen... – vallotta be töredelmesen Liam. – Elvégre a bátyátok vagyok, úgyhogy kötelességem egy kicsit nevelni titeket.

– Nagyszerűen csinálod – gúnyolódott Connor.

– Köszönöm az elismerést. De beszéljünk inkább a büntetésről, amelyet az kap, akinek nem sikerül betartania a fogadalmat. – Liamről lerítt, mennyire élvezzi a helyzetet. – Büszke vagyok az ötletemre – folytatta. – Emlékeztek még, amikor tavaly Gallagher kapitány elvesztett Aidan ellen egy golfjatszámát?

Aidan nagyon is jól emlékezett az esetre, akárcsak Brian, aki dühösen kapta fel a fejét, amint rájött, mire akar kilyukadni a bátyja.

– A tét a jelmez volt – idézte fel a történeteket Liam. – Milyen jópofán nézett ki Gallagher a jelmezében, igaz? Szerintem nektek is jól áll majd, fiúk! Ugyanis azt találtam ki, hogy a vesztesnek is kókuszdióból készült melltartót meg háncsszoknyát kell viselnie, és így kell egy nyitott autóban végigfurikáznia a katonai támaszponton. Még hozzá a Battle Color Day alkalmából rendezett díszszemlén.

Tehát azon a napon, amikor magas rangú személyiségek és a tisztek családotól jelennek meg a laktanyában. Ennél megalázóbb jelenetet a fivérek el sem tudtak képzelni.

Miután Aidan és Connor egymás szavába vágva közölte Liammel, hogy ha ezt valóban megtennék, végleg búcsút inthetnének a katonai karrierjüknek, Brian megszólalt:

– Rendben, kedves bátyám, állunk a kihívás elébe, de ismerd el, légy szíves, hogy te nem kockáztatsz semmit.

– Már hogyan kockáztatnék? Nekem a templom új tetőszerkezete a tét. – Liam jókorát húzott a söréből. – Kétezer-ötszáz dollár ugyanis szinte semmire sem elég. Nekem már az is tiszta haszon lenne, ha csak az egyikőtök veszítené el a fogadást. Persze ha mind a hárman elbuknátok, az lenne a legjobb! Akkor biztosan meglenne az új tető.

– És honnan fogod tudni, kitartottunk-e, vagy sem?

– Megbízom bennetek. A Reillyk sosem hazudnak. Legalábbis egymásnak...

Brian az ikertestvéreire nézett, akik ha kellenél is, megint rábólítottak.

– Rendben van. Mikortól érvényes a fogadás?

– Ma estétől.

– De nekem ma randim van Deb Hannigannel! – tiltakozott Connor.

– Bizonyosan feltűnik majd neki, hogy kivételesen úriemberként viselkedsz – nevetett Liam.

– Jól kibabráltál velünk – jegyezte meg zaklatottan Aidan, és Brian a legmesszebbmenőkig egyetértett vele.

Aidan rátapintott a lényegre! Az ikrek ingerült pillantásokkal méregették Liamöt, miközben Brian azt találgatta magában, vajon melyikük bírja tovább betartani az ígéretét.

Ő mindenestre keményen elszánta magát.

Tina Coretti leállította bérelt kocsiját nagymamájának háza előtt, és kiszállt. Arcába csapott a forró,

párás levegő, s úgy érezte, mintha testét meleg, nedves kendőbe bugyolálták volna. Még csak június volt, de a nyár végére már mindenki egy kis enyhülésért imádkozik majd, gondolta.

Körülnézett, és sóhajtva állapította meg, mennyire hiányzik neki ez a paradicsomi, békés környezet a nyüzsgő, mindig zajos Los Angelesben. Itt, Baywaterben, ebben a csöppnyi kisvárosban, a magnóliákkal és égig érő fenyőkkel szegélyezett utcákon mindig eszébe jutott, mennyire más itt az élet, mint a többmilliósvilágvárosban. A családi kis boltok előtt ráérősen tereferelő asszonyok látványa valami megmagyarázhatatlan nyugalommal töltötte el. Itt még az idő is lassabban telik, állapította meg.

A tekintete megpihent az öreg ház hatalmas verandáján, és megrohanták az emlékek. Itt nőtt fel, itt nevelte a nagymamája, miután a szülei autóbalesetben életüket veszítették. Tízéves korától Baywater volt az otthona, és még mindig annak érezte, pedig öt éve már, hogy az ország egy távoli részében, Kaliforniában él.

Elhessegette borús gondolatait, inkább felidézte előző napi beszélgetését a barátnőjével.

– Elment az eszed? – kérdezte tőle Janet, és Tinának nevetnékje támadt a másik döbbenete láttán.

Cseppet sem csodálkozott barátnője hozzáállásán, hisz annak idején épp eleget hallotta Tinát a volt férjére panaszkodni.

– Bolond vagy, ha önként és dalolva méysz Dél-Karolinába! Az ég szerelmére! Ráadásul épp nyáron, amikor a legelviselhetlenebb a hőség. Arról nem is beszélve, hogy az exférjed is ott él!

– Hiszen épp ez az egyik oka az utazásomnak! Beszéltem erről, nem emlékszel?

– De igen! – vágta rá dühösen Janet, és hat hónapos terhességtől elnehezdedt testével nekitámaszkodott az íróasztalnak. – Szerintem nem gondoltad végig a dolgot!

– Tévedsz! Nagyon is végiggondoltam.

Tina igyekezett magabiztosnak látszani, és azt kívánta, bárcsak valóban biztos lenne a dolgában. De mivel egyáltalán nem volt meggyőződve az igazáról, és maga is tartott tőle, hogy a végén inába száll a bátorsága, és meggondolja magát. Nemrég töltötte be huszonkilencedik életévét, és a biológiai órája időzített bombaként ketyegett, méghozzá percről percre hangosabban.

– Idehallgass! – szólalt meg újra, és kedvesen megveregette barátnője vállát. – Tisztában vagyok a tettem súlyával, és vállalom a következményeket is, hidd el!

– De én aggódom érted! – rázta a fejét Janet, és kezét immár tekintélyes méretű pocakjára tette.

Tina, mint mindig, irigykedve követte szemével a mozdulatot, és elfojtott egy sóhajt.

Annyira vágyott egy kisbabára! Egy ideje már érezte, hogy ennek érdekében tennie is kellene valamit.

– Tudom, hogy féltesz, pedig nincs rá semmi okod!

– Hat hónappal a válásod után ismertelek meg – idézte fel szigorú hangon Janet a múltat –, és élenken emlékszem, milyen boldogtalan voltál. Még most, öt év elmúltával is magadnál hordod a volt férjed fényképét!

– Csak mert annyira jó az a fotó!

– Valóban – bólintott engedékenyen Janet –, de nem értem, miért akarod megint elcsábítani őt. Újra szenvedni akarsz?

Tina épp ettől tartott a legjobban. Nagyon is szeretne volna elkerülni, hogy ismét megjárja a pokol legmélyebb bugyrait, de a tervétől mégsem volt hajlandó elállni.

– Érzelmileg soha többé nem engedem őt közel magamhoz! Csak megszerzem tőle, ami jár nekem, aztán már ott se vagyok.

Janet sóhajtva állt fel.

– Látom, nem tudlak lebeszélni a tervedről. De ígérd meg, hogy gyakran felhívsz. Ahányszor csak lehet...

– Megígérem. Ne aggódj miattam, Janet!

Ez volt hát az úti célja, és most megérkezett. Tina elhessegette a múlt képeit, és megpróbált a jelenre összpontosítani. Janet nem ok nélkül féltette őt, elvégre a küldetése meglehetősen kockázatos.

Amint végigpásztázta tekintetével a verandát, a garázst meg a fölötte lévő lakrész ismerős ablakait, egész testében megremegett.

Talán megint igaza volt az én mindig megfontolt barátnőmnek, és épp most készülök elkövetni életem legnagyobb baklövését?

Nem szabad visszakoznom! – figyelmeztette magát. Ha nem sikerül a tervem, legalább nem tehetek magamnak szemrehányást, hogy meg sem próbáltam tenni valamit.

Az elmúlt öt évben nem történt vele ezen a téren semmi biztató. Legalábbis ami élete leghőbb vágyának megvalósulásához vezethetett volna. Igaz, a karrierjére nem panaszkodhatott, és szép számmal akadtak jó barátai, az otthonát is sikerült kedvére berendeznie, ám egyvalami mégiscsak hiányzott az életéből... Mégpedig a szerelem. Pedig anélkül mostanában már mindent hiábavalónak érzett.

– Tehát itt az idő, most vagy soha! – dünnyögte magában. – Három hét áll a rendelkezésemre, és ezalatt bármi megtörténhet. Úgyhogy csipkedd magad, Tina Coretti!

Erőlködve vonszolta maga után bőröndjét a göröngyös macskaköveken, majd fel a lépcsőn. A veranda fapadlóján már könnyebben gurultak a kis kerekek.

Előhalászta a kulcscsomóját, kinyitotta az ajtót, és belépett az előszobába. A tágas helyiséget fényárba borította a hatalmas ablakokon beömlő napsugár.

Tina megállt egy pillanatra, és mélyet szippantott a padlóvázában virító sárga rózsák édes illatából. Élvezte a kellemes hűvösséget, és áldotta a nagyanyját, amiért nem kapcsolta ki a légkondicionálót még most sem, hogy elutazott. Csodálatos érzés volt újra gyermekkorának színhelyén lenni.

Fülsiketítő ugatás zökkentette ki kellemes gondolataiból, s azonnal rájött, hogy nincs egyedül. Gyorsan becsukta maga mögött a bejárati ajtót, s a nappalin át a konyhába, azon keresztül pedig a kamrához sietett, mely a ház hátsó ajtajához esett közel.

Nagy nehezen sikerült elhúznia a berozsdásodott reteszt, és amint végre-valahára kinyílt az ajtó, két szörgombolyag ugrott fel rá, mancsukkal sáros nyomokat hagyva halványzöld vászonnadrágján. Vadul nyalogatták Tina kezét, így próbálták kicsikarni a cirógatást. Nagy igyekezetükben újra és újra tompa puffanással értek földet, de ez nem akadályozta meg őket abban, hogy gumilabda módjára megint felugráljanak. Látva, hogy képtelen lecsillapítani a két kis uszkárt, Tina végül megadta magát, és lekuporodott hozzájuk a küszöbre.

– Én is szeretlek benneteket, és örülök, hogy viszontláthatjuk egymást! – kiáltotta nevetve, miközben a piszkosfehér és tojáshejszínű szőrcomók féltékenységi rohamukban egymást próbálták elűzni a simogató kezek alól.

Tinának eszébe jutott, hogy Muffin és Barack, ez a két tündéri jószág, ki tudja, mi okból, imádja a nőket, és gyűlöli a férfiakat.

Én bezzeg képtelen lennék szembefordulni a teremtés koronáival, gondolta lemondóan. Pedig nekem, a kutyusokkal ellentétben, még okom is lenne rá! Ehhez képest ideutaztam egy pasiért, aki miatt még az is érthető lenne, ha soha többé nem tudnék ránézni egyetlen élő, két lábon járó férfira sem.

Ennek ellenére úgy gondolta, hogy két legyet üt egy csapásra: eleget tesz nagymamája kérésének, hogy vigyázzon kis kedvenceire, amíg ő Észak-Olaszországban élvezi az édes életet a barátnőivel, egyúttal megpróbálja megszerezni azt, amire oly régóta vágyódik.

Amikor a nagyfi felhívta, azonnal felismerte a soha vissza nem térő alkalmat. Nana, ahogy Tina becézte, a lehető legjobbkor utazott el, és bűn lenne nem kihasználni ezt a lehetőséget.

Most aztán három hétig a kutyusok gondozása mellett más dolga sem lesz, mint elcsábítani azt a férfit, aki itt lakik a garázs fölötti lakásban, s akinek a gyermekét szeretné a szíve alatt hordani. Aki nem más, mint egykori férje, Brian Reilly.

A két elkényeztetett törpeuszkár iszonyatos lármát csapott, amint Brian rákanyarodott a házhoz vezető útra. A férfi sejtette, hogy ha kiszáll a kocsiból, a kis szörnyetegek valószínűleg átugorják a kerítést és rávetik magukat.

Mint már annyiszor, most is azt találgatta, tulajdonképpen miért haragszanak rá ezek a kis

bestiák. Egyetlen észszerű magyarázat jutott az eszébe: előző életében valószínűleg sintér volt, s ezt még mindig érzik rajta.

– Hagyjátok már abba! – rivallt rájuk, bár tudta, hogy kár minden szóért, ezek a nevetlen ebek még sohasem fogadtak szót neki. Most is csak annyit ért el, hogy egyre dühödtebben csaholtak. A kis vakarcok lármázása volt az egyetlen hátránya annak, hogy beköltözött Angelina Coretti házába. Egyébként soha egyetlen pillanatra sem bánta meg a döntését.

Az idős hölgy örült, hogy nincs egyedül, biztonságban érezte magát a férfi közelében, tudta, ha bármikor segítségre lenne szüksége, Brianhoz nyugodtan fordulhat. A férfinak pedig soha nem kellett aggódnia a lakásáért, még akkor sem, amikor huzamosabb ideig távol volt, mert hosszabb időtartamú bevetésre küldték. Kifejezetten jólesett neki, hogy Angelina, aki imád sütni-főzni, időnként kóstolót adott neki mindig finom főztjéből. Senki nem tud olyan isteni süteményeket készíteni, mint ő, állapította meg minden alkalommal. Mindehhez képest Muffin és Barack állandó acsargása semmiség.

Ráadásul volt még egy előnye annak, hogy Brian egykori felesége nagymamájánál lakott. Így nem kellett teljesen elszakadnia Tina Corettitől, akit annak ellenére, hogy öt éve elváltak, sohasem tudott teljesen elfelejteni.

Szemét még akkor sem vette le a kerítésről, amely elválasztotta őt az egyre agresszívan tomboló kutyáktól, amikor felfelé tartott a lakásához vezető lépcsőn.

Épp elővette a kulcscsomóját, amikor nyílt a hátsó ajtó, és a férfi sóbálvánnyá vált. Olyan légszomja támadt, hogy azt hitte, menten megfullad. A gyomra megremegett, torkát vágyakozással vegyes harag szorította össze.

– Az arckifejezésedből ítélve nem repesel az örömtől, hogy viszontláthatsz! – próbálta meg Tina túlkiabálni a kutyaugatást.

A délutáni napsütés vöröslő fénybe vonta a fiatalasszonyt. A látvány leginkább olyan volt, mint amikor az ünnepelt sztár megjelenik a színpadon a reflektorok vakító, mégis sejtelmes fényében. Sötét szeme, akár csak vállig érő, fekete haja csillogott, világoszöld topja látni engedte napbarnított karját, vállát. A kettejüket elválasztó kerítés szerencsére eltakarta karcsú lábát, és ennek most Brian szívből örült. Mert ugye, ami sok, az mégiscsak sok...

– Tina! – A férfi nagyot nyelt, a torkát köszörülte. Semmi szín alatt nem engedhette, hogy exneje észrevegye, mennyire megrendítette a váratlan viszontlátás. – Hogy kerülsz ide?

– Eljöttem vigyázni a kutyusokra, míg Nana Olaszországban üdül.

– Angelina nem is említette...

– Miért említette volna?

– Miért ne? – csattant fel kissé ingerülten Brian.

– Nem változtál semmit. Most is kérdéssel válaszolsz, hogy időt nyerj! – kiabálta mosolyogva Tina, és hagyta becsapódni maga mögött az ajtót.

Brian fejében fájdalom lüktetett, a szíve vadul zakatolt. Az ördög vigye el! Miért nem figyelmeztette őt Angelina? Akkor még időben leléphetett volna. Most már késő...

Tudta, hogy Tina nagyanyja jól ismeri őt, ezért titkolta el az unokája érkezését. Sosem rejtette véka alá a véleményét, miszerint Tinát és Briant egymásnak teremtette a sors, összetartoznak, tehát meg kellene próbálniuk még egyszer együtt.

Ezt jól kitervelte! – bosszankodott a férfi. Egy profi kerítőnőnek is dicsőségére válna!

Elhatározta, összeszedi magát, bár sejtette, hogy nem lesz könnyű.

Tina most lejött a verandáról, és kinyitotta a kerítés kapuját. Barack és Muffin egyből odarohant Brianhoz, és bár egyikük sem volt nagyobb egy jól táplált macskánál, úgy estek neki a férfinak, mintha hatalmas, félelmetes fenevadak lennének. Rávetették magukat a cipőfűzőjére, majd a nadrágját kezdték cibálni, mintha le akarnák tépni róla.

Brian kivételesen nem bánta a támadást, sőt hálás volt az ebeknek, amiért elvonják a figyelmét Tináról.

– Hagyjátok abba! – szólt rájuk minden meggyőződés nélkül.

– Amint látom, tényleg nincsenek oda érted – jegyezte meg Tina. – Nana említette, hogy nem

zártak a szívükbe, de azt hittem, szokásához híven megint túloz.

Brian meredten bámulta a fiatalasszonyt, akinek a szavai nem jutottak el a tudatáig. Tina hangja elmosódottan, messziről érkezett. Ahogy nézte őt, azt kívánta, bár csak valóban távol lenne. Egykori felesége éppen úgy festett, ahogy az elmúlt évek során elképzelte. Farmersortot viselt, amely ráfeszült formás csípőjére, és nem rejtette el hosszú, karcsú lábát.

Brian teste, mint annak idején, most is hevesen reagált a mesés szép látványra. Letagadni sem tudta volna, hogy még mindig ugyanúgy kívánja ezt a szemrevaló teremtetést, mint amikor még házasok voltak.

Ám ezúttal elkeserítette a felismerés.

Két hét telt el azóta, hogy testvéreivel megkötötte azt az ostoba fogadást, és Brian máris érezte az önmegtartóztatás kellemetlen hatását. Ha már most alig bírja türtőztetni magát, hogyan vészeli át a hátralévő két és fél hónapot szex nélkül? Tina jelenlétében különösen nehéz lesz a dolga. Sőt valószínűleg lehetetlen.

– Anagymamádnak akkor is figyelmeztetnie kellett volna, hogy jössz! – fakadt ki kétségbeesetten.

Tina felvetette a fejét, és épp olyan kihívóan nézett a férfitra, mint a régi szép időkben, amikor valamin jól összevesztek. Furcsa módon ezen ritka alkalmakkor pusztán a szeme vad villogásával ugyanúgy felkorbácsolta Brian érzékeit, mint amikor az ágyban szeretkeztek.

– Én kértem meg, hogy ne szóljon neked.

– Elárulnád, miért?

Brian sikertelenül próbálta lerázni magáról Barackot.

– Mert tudtam, hogy akkor felveszed a nyúl cipőt.

Igaza van, nyugtázta a férfi. Inkább elvállalt volna egy csomó túlórárt vagy akárhány bevetést, csak hogy minél messzebb lehessen Baywatertől.

Gyáva nyúl vagy! – szidta magát. Csak nem rettensz meg egy gyenge nőtől?

– Miből gondolod, hogy félek tőled? – kérdezte a férfi, és megpróbált határozottnak látszani.

– Fogalmam sincs...

Tina összefonta karját a keblei alatt, s lopva kissé feljebb toltta őket, hogy a lehető legelőnyösebben domborodjanak ki pólója alól. Brian kényszerítette magát, hogy tekintetét inkább az asszony arcára irányítsa.

– Talán azért, mert megszoktam, hogy állandóan menekülsz előlem – közölte Tina. – Valahányszor látogatóba jöttem Nanához, neked véletlenül mindig akkor akadt halaszthatatlan tennivalód, még hozzá a lehető legtávolabbra innen...

– Kizárólag miattad intéztem így a dolgaimat – magyarázta Brian. – Hogy meglátogathasd Nanát anélkül, hogy...

– Anélkül, hogy kénytelen legyek találkozni azzal a férfival, aki minden ok és magyarázat nélkül elvált tőlem! – villant meg haragosan Tina szép, sötétbarna szeme.

– Figyelj ide...

– Nem figyelek! Hagyjuk az egészet! Nem azért jöttem, hogy veszekedjünk. Csak látni akartalak, ez minden.

Brian szerette volna megfejteni Tina gondolatait. Vajon tényleg csak azért utazott volna ide, hogy találkozzon vele, vagy akad valami más oka is? Persze, a kutyák felügyeletén kívül... Mi lehet az a másik ok, ha van egyáltalán? Ezek a kérdések sorjázta a férfi fejében, s most sajnálta csak igazán, hogy nem láthat bele exneje csinos fejébe.

Csupán egy évig éltek együtt, és annak is már öt esztendeje. Azóta sok minden megváltozott. A körülmények, a lehetőségek...

– Szabad megkérdezni, hogy tulajdonképpen miért akartál látni?

– Nagy ég, Brian! Ne légy már ennyire görcsös! Nem jöhet el a volt feleséged egyszerűen üdvözölni téged anélkül, hogy kifaggatnád?

– Nem hiszem el, hogy kizárólag ezért tetted meg a többórás repülőutat Kaliforniából.

– Tényleg nem csak miattad utaztam ide. Ha nem tudnád, gondját kell viselnem ennek a két tüneményes szőrösömnek – mutatott Tina a kutyusokra.

– Csak nem róluk beszélsz?

Brian lenézett a két ebre, és megpróbálta lerázni őket a nadráglábjáról, amelybe foggal-karommal kapaszkodtak. Mintha azon akarnának felmászni egészen a torkáig, hogy aztán átharaphassák.

Tina felnevetett, és a férfi lélegzete ismét elakadt. Minden igyekezetével azon volt, nehogy az asszony észrevegye, hogyan hat rá gyöngyöző kacaja.

Elváltunk, figyelmeztette magát. Nem szabad engednem a kísértésnek... Nem hagyhatom, hogy a pusztá látványa, a nevetése elvegye az eszemet!

Ennyi év után még mindig fel tudta idézni, milyen volt megérinteni Tina bársonyos bőrét, milyen volt beszippantani testének üde, friss illatát. Álmában gyakran érezte a jellegzetes virág- és gyümölcsillatot, felelevenedtek a szenvedélyes éjszakák emlékei, és ilyenkor mindig fáradtan, szomorúan ébredt.

Többek között ezért sem szeretett volna találkozni Tinával, de most, hogy meg kell nyernie azt az átkozott fogadást, nem is jöhetett volna rosszabbkor a felbukkanása.

– Nem értem, miért nem kedvelnek téged.

Az asszony lehajolt és felemelte Muffint. A kiskutya reszketett az izgalomtól, rózsaszínű nyelvvel lelkesen nyalogatta pótmamája nyakát.

Brian szinte megirigyelte.

– Talán mert érzik, hogy én sem rajongok értük – vágta rá gyorsan, hogy elhessegesse bűnös gondolatait.

Tina Muffin füle tövét vakargatta, amitől a kiskutya szemlátomást a hetedik mennyországban érezte magát, az asszony pedig tudta, ha nem lenne a karjában ez a kedves jószág, biztosan Brian nyakába ugrana, ami viszont nem vezetne semmi jóra.

Kedvtelve legeltette tekintetét a férfi sötét, kurtára nyírt haján, markáns arcvonásain, titokzatosan csillogó, mélykék szemén, széles vállán, csupa izom mellkasán, hosszú, erős lábszárán, és elnyomott egy sóhajtást. Már majdnem elfelejtette, milyen izgatón hat rá egykori férje. Talán mégiscsak igaza volt Janetnek, gondolta. Lehet, hogy nem jó a tervem? Ha sikerül is teherbe esnem Briantól, lehet, hogy megint halálosan beleszeretek? Csak az hiányozna! Hogy újra kezdődjek a vesszőfutása!

De nem hagyom magam! – határozta el dacosan. Nem engedem, hogy elragadjanak az érzelmeim. Kizárólag a cél lebeghet a szemem előtt, és megvalósításában senki és semmi nem akadályozhat meg. Végül is nem Brian az egyetlen férfi a világon. Felnőtt, önálló nő vagyok, aki megdolgozott a karrierjéért. A szerelem bármikor rám találhat, minden esélyem megvan, hogy egyszer még boldog lehessenek, de a gyerekem apja Brian Reilly kell hogy legyen.

– Idehallgass! – szólalt meg Tina, és tovább simogatta Muffint, miközben Barack újabb támadást intézett a férfi nadrágszára ellen. – Szerintem ássuk el a csatabárdot legalább arra a néhány hétre, amíg itt vagyok...

– Rendben.

– Akkor jó – mosolyodott el az asszony. – Vacsorára sült húst készíték. Tegyek egy szelettel többet a tejsíve?

Brian pillanatnyi habozás után közölte:

– Köszönöm, de ma estére már megbeszéltem Connorról egy randevút. Gondjai vannak, és...

– Sosem tudtál meggyőzően hazudni – nevetett Tina.

– Nem hazudok!

– Dehogynem! – Tina letette Muffint a földre. – Semmi baj... Gyertek vacsorázni – terelgette a kutyusokat a hátsó ajtó felé.

Barack azon nyomban elengedte Brian nadrágszárát, és Tina meg Muffin után iramodott.

– Tina! – szólt utánuk Brian.

A fiatalasszony megállt, és sugárzó mosolyt küldött exférje felé. Magabiztosságát Brian feltűnő zavara táplálta. A vak is láthatja, hogy nem vagyok közömbös a számára, állapította meg elégedetten. A közelségem nem hagyja hidegen, ezért fél kettesben maradni velem, és ez jó jel. Inkább kitalálta, hogy halaszthatatlan dolga, csak ne legyen kénytelen egy légtérben tartózkodni velem. Máris sikerült kibillentenem a lelki egyensúlyából. Csak így tovább! – biztatta magát. Megtetted az első

lépést a sikerhez vezető úton.

– Gond egy szál sem. Menj, intézd csak az ügyeidet – mondta Tina megjátszott közönnyel. – Az előttünk álló három hét alatt lesz alkalmunk találkozni...

– Úgy van!

Brian zsebre vágta a kezét, és úgy állt ott, mintha mázsás súlyok nehezednének a vállára. Tina azon töprengett, hogy valóban így meggörnyedt-e hirtelen a férfi, vagy csak ő akarja ilyennek látni.

– Kellemes estét kívánok! Add át az üdvözlömet Connornak.

– Rendben.

Tina a kutyák kíséretében bevonult a házba, becsukta maga mögött az ajtót, és azonnal az ablakhoz sietett. A vékony függönyön keresztül jól látta, mint ballag fel Brian nehézkesen a lakásához vezető lépcsőn. Mintha a saját kivégzésére menne. Hirtelen megállt és visszafordult a ház felé.

Tina gyorsan hátrahúzódott. Úgy érezte, mintha találkozott volna a tekintetük, és megborzongott. Sokáig állt még mozdulatlanul a konyhában, és az járt a fejében, vajon melyiküket dúlta fel jobban ez a találkozás.

Alig két óra múlva Brian az étteremben ült Connorral szemben, és megadóan tűrte annak gúnykacaját. Fivére kimondottan viccesnek találta a legújabb fejleményt. Pedig Brian titkon együttérzést remélt, nem pedig azt, hogy kinevetik. Ráadásul ilyen leplezetlenül.

– Tehát Tina ismét feltűnt a színen – szögezte le kárörömmel Connor. – Egyszóval nem fogsz kapni egy vasat sem.

– Te csak ne igyál előre a medve bőrére! – mordult rá Brian, miközben lelki szemei előtt megjelent Tina mosolygós arca. – Ha nem tudnád, elváltam a feleségetől. Épp öt éve.

– Rémlik valami. – Connor intett a pincérnek, hogy hozzon még egy üveg sört. – Bár a mai napig nem sikerült megfejtennem, tulajdonképpen miért váltatok el...

Brian önkéntelenül is felidézte magában a múltat. Annak idején sem értette senki, miért adta ki a felesége útját. Tulajdonképpen sohasem tudott rá elfogadható magyarázatot adni, de nem is akart. Akkoriban minden amellel szólt, hogy a leghelyesebb, amit tehetnek, ha külön életet kezdenek. Mindig is jónak találta a döntését, és soha egy percre sem bánta meg.

Pedig nem sikerült elfelejtenie Tina Corettit. A legváratlanabb pillanatokban jutottak eszébe az együtt töltött napok, hetek, hónapok. Ahogy felesége a rádiót túlharsogva éneklte a legújabb slágereket, ahogy a nyakába ugrik, amikor hazaér, és feltárlja neki kedvenc ételeit... Maga előtt látta felesége feldúlt arcát a veszekedések közben, aztán a békülésekre is élénken emlékezett, meg arra, hogy többnyire az ágyban kötöttek ki, ahol azután véget nem érően szeretkeztek.

Ilyenkor nemcsak a testük forrt össze, hanem a lelkük is. Csodálatos volt átélni minden egyes együttlétet. Ezért érezte az elválás óta üresnek, céltalannak az életét. Még akkor is, ha állandóan küzdött ez ellen, és saját magának sem vallotta be soha, hogy fizikai fájdalmat okoz neki Tina hiánya. Igyekezett úgy élni, hogy ne nyalogassa állandóan a sebeit. Azokat a sebeket, amelyek máig nem gyógyultak be...

Eltolta maga elől a hamburgert, és hátradőlt. Körülnézett a Lighthouse vendéglőben, és megállapította, hogy mint mindig, most is telt ház van. A hatalmas öntöttvas csillárok fényárba borították a helyiséget, amelynek legtöbb asztalánál házaspárok ültek sivalkodó csemetéikkel. A félreeső, félhomályos bokszoikat összesimuló szerelmespárok foglalták el.

Brian úgy döntött, okosabb lesz témát váltani.

– És neked hogy megy sorod mostanában? – kérdezte.

– Sokkal bonyolultabb az életem, mint képzeltem – vallotta be töredelmesen Connor.

Brian pontosan tudta, miért vág a testvére ilyen savanyú képet.

– De komolyan – siránkozott Connor. – Lassan már ott tartok, hogy elbújok egy egérlyukba, ha egy nő közelít felém.

Brian arra gondolt, hogy a fivérének hozzá képest könnyű a helyzete, ő viszont alaposan benne van a slamasztikában. Hogyan menekülhetne el Tina Coretti elől, akivel kénytelen egy házban

lakni? Azt azonban elismerte, hogy a munkahelyén viszont az ő élete könnyebb. A hadtesténél ugyanis nincs nőnemű pilóta, azok a hölgyek pedig, akik más beosztásban dolgoznak ott, kerülnek a férfiakat, mert nem akarják a karrierjüket kockáztatni egy bizonytalan kimenetelű flört miatt. Különböző idejük sem lenne a kollégákkal enyelegni, hiszen kétszer annyit kellett dolgozniuk, hogy bebizonyíthassák, semmivel sem gyengébb munkaadók a teremtés koronáinál.

Brian megszokta már, hogy a munkahelyéről egyenesen hazamegy, s a legkritikább esetben tölti házon kívül a szabadidejét, vagy ha mégis, akkor a testvérei társaságában mútatja az időt. Nem járt olyan helyekre – bárókba, klubokba, lokálokba –, ahol kísértésbe eshetett volna. Amióta azonban Tina megérkezett, az otthona többé nem nyújt menedéket. Épp ellenkezőleg, a lehető legveszélyesebb helyé vált!

– És még csak két hét telt el a három hónapból – kesergett Connor. – Tisztelem Liamöt, és elképzelni sem tudom, hogyan képes leélni az életét nők nélkül.

– Neki ez nem okoz problémát...

– Tegnap este beszéltem Aidannel. Azt mondta, játszik a gondolattal, hogy a fennmaradó időre, ami még hátravan a fogadásból, bevonul egy kolostorba.

– Megnyugtató, hogy nem csak mi szenvedünk – nevetett Brian.

– Engem nem vigasztal, ha a mások tehene is megdöglik. – Connor intett a pincérnek, jelezve, hogy kéri a számlát. – De legalább az újoncokon levezethetem a fölösleges feszültséget.

Brian szájalommal gondolt szegény vétlen zöldfülűekre. Élénken el tudta képzelni, mit kell elviselniük a fivérétől, miközben nem is sejtik, mi lehet a baja.

– Kivételesen irigylem a bátyánkat – folytatta Connor. – Könnyű neki! Szerintem jól szórakozik a kínlódásunkon, és nagyon elégedett magával, amikor arra gondol, mitől fosztott meg bennünket...

– Szerintem is a mi rovásunkra mulat. Jól ismer mindhármunkat, és reménykedik, hogy előbb-utóbb megszegjük a fogadalmunkat.

– Ilyen kiszámíthatóak lennének?

– Csak az ő számára. Ne felejtse, mindig is ő volt közülünk a legagyafúrtabb.

– Mondd csak, mit tervezel Tinával kapcsolatban? – kérdezte Connor, mialatt átnyújtott a pincérnek egy bankót.

– Amennyire lehetséges, igyekszem távol tartani magam tőle.

– Az ilyesmi soha nem ment neked valami jól.

– Nem állítottam egy szóval sem, hogy könnyű a dolgom!

Connor felállt.

– Próbálkozhatnánk a régi, jól bevált trükkel. Minthogy Tina társaságában elszáll minden bátorságod, mi lenne, ha én szólítanám fel helyetted, hogy utazzon szépen haza. Hiszen olyanok vagyunk, mint két tojás. Sohasem jönne rá a turpisságra.

Brian elgondolkozott az öccse javaslatán. Gyerekkorukban ők hárman nem is egyszer éltek vissza azzal, hogy tökéletesen egyformák. Időnként a saját anyjukat is átverték, tanáraikról, edzőjükről nem is beszélve... Ám felnőttként még soha nem tettek ilyet. Ráadásul, ha jól emlékszik, Tinát egyszer sem tudták megtéveszteni. Ő ugyanis csodálatos módon mindig meg tudta különböztetni őket. Bár ki tudja? Talán ennyi év elteltével más a helyzet...

– Megpróbálhatjuk, ha vállalod – bólintott rövid habozás után Brian.

Utóvégre nincs veszítenivalóm, gondolta. Ha sikerülne megtéveszteni Tinát, sértődötten elutazna, és ezzel jelentősen nőnének az esélyei a fogadás megnyerését illetően. Viszont ha lebuknak, az isten irgalmazzon nekik! Tina Coretti hamar dühbe gurul.

Noha kifejezetten jól áll neki, amikor mérges. Olyan édes, amikor csapkod és kiabál.

2. FEJEZET

Amikor késő este Tina meghallotta lefékezni a kocsit a kapunál, hálósobája ablakához sietett. Lopva figyelte Briant, amint kiszáll és elindul felfelé a lépcsőn. Mozdulataiból arra következtetett, hogy már megint dühösen szidalmazza a megállás nélkül csaholó kutyákat.

Felnevetett a megkönnyebbüléstől, mert már az is megfordult a fejében, hogy a férfi talán a katonai támaszpontot választja, s ott marad néhány hétig, csak hogy ne legyen kénytelen találkozni vele. Most elégedetten nyugtázta, hogy Brian valamilyen titokzatos oknál fogva mégsem ezt a megoldást választotta.

Vajon miért? – töprengett. Hazajön annak ellenére, hogy nyilvánvalóan nehezebbre esik nap mint nap találkozni egykori feleségével!

Tina szíve vadul vert, de nem vette le a szemét a férfiről, aki most éppen felbaktatott a lépcsőn, aztán eltűnt lakásának ajtaja mögött.

– Szépen vagyunk – suttozta maga elé Tina. – Fel sem nézett az ablakomra! Nem érdeklí, itthon vagyok-e!

Ám nem ért rá sokáig vívódni, mert megcsörrent a telefon. Hasra vetette magát a franciaágyon, és felkapta a kagylót.

– Halló!

– Tehát mégis megtetted.

– Janet! – Tina megfordult a kézzel varrt, tarka ágytakarón, és a mennyezetet bámulta. – Igen, megint itt vagyok.

– Találkoztatok már?

– Bizony.

– És?

– Éppen olyan, mint ahogy az emlékeimben élt.

Sőt még izgatóbb, még ellenállhatatlanabb, tette hozzá magában.

– Ezek szerint végleg elszántad magad.

– Janet, ezt már százszor megbeszéltük – sóhajtott Tina. – Megmondtam, hogy nem óhajtok spermabankhoz fordulni. Képzeld csak el, mit mondanék a gyerekeimnek, ha egyszer az apjáról érdeklődne? „Persze, drágám, természetesen neked is van apukád. A 3173-as kémcső. Csinos szám, ugye?”

Janet felnevetett.

– Hát... Én csak aggódom érted. Szerintem így sem lesz könnyű a helyzeted... Nem szeretném, ha megint lucskosra áztatnád a válltömésemet.

– Szép tőled, hogy ennyire a szíveden viseled a sorsomat, de ne félj, semmi olyan nem történhet velem, ami miatt később sírnom kellene.

Tina tekintete végigpásztázta egykori hálósobáját. A falon most is ott díszelgettek a régi, Tahitit és Londont ábrázoló poszterek, a polcokon pedig kedvenc könyvei és kamaszkori csecsebecsei sorakoztak. Nana még a megkopott bútorokat sem selejtezte le, amelyek pedig már a Coretti család több nemzedékét is kiszolgálták.

Eszébe jutott, hogy tulajdonképpen mindig itt érezte magát igazán otthon. Sehol a világon nem lelt olyan nyugalomra és békességre, mint ezek között a falak között. Hirtelen rájött, milyen jó itt lenni, és mennyire hiányzott neki ez az érzés, amelyben kizárólag itt, ebben a házban van része.

Itt született, itt nevelkedett, és már most, ittlétének első napján úgy érezte, mintha nem is lett volna öt évig távol.

– Szeretnéd, ha békén hagynálak? – szakította félbe álmodozását Janet.

– Ne haragudj, kicsit elkalandoztak a gondolataim.

– Tonymak megint igaza volt. Próbált lebeszélni róla, hogy felhívjalak. Azt mondta, jobb, ha most

nem zavarlak. Fogadott velem, hogy teljesen el leszel varázsolva...

Tina hallotta, amint barátnője odaszól a férjének:

- Megnyerted a fogadást. Jövök neked öt dolcsival.
- Azért örülök, hogy hívtál – jegyezte meg Tina nevetve.
- Tényleg?

– Igen. Jólesett hallani egy ismerős hangot. Rég nem éreztem magam ilyen magányosnak. Nagyon hiányzol, csak most éppen...

– Bármikor hívhatsz, ha beszélgetni szeretnél – vágott a szavába Janet. – Ha szükségét érzed, hogy valakinek kiöntsd a szíved.

– Rendben, és köszönöm – zárta rövidre Tina a beszélgetést, majd letette a kagylót.

Annak ellenére, hogy valóban örült barátnője hívásának, valahogy nem volt türelme cseverészni. Megrohanták az emlékek, úgyhogy nem tudott figyelni semmi másra. Itt lakott akkor is, amikor járni kezdett Briannel. Rég volt, talán igaz sem volt...

Neki akkor félnapos állása volt a kikötőben, Diego bárjában. Napközben meg üzemgazdaságot biflázott, készülve a főiskolai vizsgájára. Briant pedig akkoriban léptették elő hadnaggyá. A bárban ismerte meg a férfit, meglátni és megszeretni egymást egy pillanat műve volt.

A következő hónapokban minden szabad percüket együtt töltötték. Családjaik nem is nézték jó szemmel, hogy időnként napokra eltűntek. Elvárták volna, hogy Brian az illemszabályoknak megfelelően, ünnepélyes keretek között megkérje a kezét, és aztán fényes esküvőt rendezzenek. Ehelyett azonban a legnagyobb titokban esküdtek egymásnak örök hűséget, népes vendégsereg nélkül. Esküvői csokor helyett a lány egyetlen szál rózsát tartott a kezében, amelyet a békebíró kertjéből csentek el. Mindketten úgy gondolták, hogy nem a felhajtás meg a külsőségek a fontosak, hanem hogy tiszta szívből szeretik egymást. Úgy érezték, őket az isten is egymásnak teremtette.

Egy évig éltek együtt, aztán mint derült égből a villámcsapás, egy szép napon Brian kijelentette, hogy válni akar, és másnap már hat hónapos bevetésre indul egy repülőgép-hordozó anyahajón.

– Ennyit a rokon lelkek találkozásáról – suttozta Tina, és gyorsan elhessegette a fájdalmas emlékeket.

Összekuporodott az ágyon, szemét eltakarta a karjával, és megpróbálta bebeszélni magának, hogy fájdalma nem más, csupán a régmúlt idők tompa visszhangja.

Reggel nekilátott rendbe tenni nagyanyja kertjét. Nana szereti a virágokat, viszont a gyomlálás nem az erőssége. Mindig azt állítja, azért hagyja elgazosodni a növényeit, mert ugyan könnyűszerrel le tud térdelni, ám nem biztos benne, hogy fel is tud állni. Tina azonban tudta, mi az igazság: Nana egyszerűen utál gyomlálni.

A rózsák szemérmesen lehajtották fejüket, a százszorszépek alig látszottak ki a burjánzó gyermekláncfű alól, az árvácskák pedig elfonnyadtak, nyilvánvalóan végleg feladták a küzdelmet.

Tina letérdelt a napsütéstől felmelegedett, puha fűre. Élvezte a munkát a szabadban, jólesett a fizikai igénybevétel. Kaliforniai lakásában meg kellett elégednie néhány cserép virággal az erkélyen, pedig mindig is szerette a növényeket. Örült, hogy végre ráér a gyomlálással bíbelődni, élvezettel szippantotta be a föld illatát, élvezte a bőrét simogató napfényt meg a nappaliból a nyitott ablakon kihallatszó pattogó rockzenét. A dolgos hétköznapiak soha sincs ideje ilyesmire. A városban csak akkor lát ennyi zöldet, ha kimegy a teraszára és lenéz Manhattan Beach strandjára. Most még a szomszédban kosárlabdázó gyerekek kiáltozásai meg a kutyaugatás is zene volt füleinek, pedig máskor ugyanezek a zajok halálra idegesítették.

Arra gondolt, mennyivel elviselhetőbb itt az élet, mint a nagyvárosban, mennyivel jobban esik a jó levegőn, madárcsicsergést hallgatva dolgozni. Végül is csak magára vethet, hiszen ő választotta az állandó robotolást! De mi mást tehetett volna a válása után? Mibe is menekülhetett volna, ha nem a munkába, a lehető legtávolabb attól a helytől, ahová minden szép emléke fűzte. Azt remélte, ha elfoglalja magát, kevesebbet gondol majd arra a férfira, akit igazán szeret. Egy ideig ez így is volt, de ahogy telt-múlt az idő, egyre gyakrabban elevenedtek fel a Briannel töltött év eseményei. Hiába dolgozott éjt nappallá téve, képtelen volt exférjétől elszakadni.